

Sygn. akt II K 1453/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Zbigniewa Lemke

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 31 maja i 5 lipca 2016 r. sprawy:

R. S. urodzonego (...) w G., syna R. i M. z domu L.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 04 października 2015r. w G. na skrzyżowaniu ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 6020 plus wykazało – I badanie 0,96 mg/l, II badanie 0,89 mg/l, III badanie 0,89 mg/l, następnie urządzeniem typu Alkometr A2.0 wykazało – I badanie 0,72 mg/l, II badanie 0,75 mg/l, będąc wcześniej prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział II Karny sygn.. akt II K 1071/10 za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości

to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. oskarżonego **R. S.** uznaje za winnego tego, że w dniu 04 października 2015r. w G. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. 6020 plus wykazało – I badanie 0,96 mg/dm³, II badanie 0,89 mg/dm³, III badanie 0,89 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, następnie urządzeniem typu Alkometr A2.0 wykazało – I badanie 0,72 mg/l, II badanie 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a§1 k.k. skazuje oskarżonego na karę **8 (słownie: ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 (słownie: siedmiu) lat;

III. na mocy art.43a§2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie **7000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych);**

IV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności rzeczywiste pozbawienie wolności od godz. 05.25 w dniu 4 października 2015 roku do godz. 10.13 w dniu 5 października 2015 roku tj. dwa dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł (słownie: siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych);

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 2 na 3 października 2015 roku oskarżony R. S. w godz., 23.00-3.00 spożył 3 drinki składające się z ok. 250 ml wódki i soku. Gdy skończyły mu się papierosy ok. godz. 3:25, nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi – nigdy nie „zrobił prawa jazdy”, wiedząc że znajduje się w stanie nietrzeźwości, wsiadł do samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) celem udania się na stację paliw na ul. (...) by tam je zakupić. Kierując samochodem, gdy znajdował się na wysokości skrzyżowania ulicy (...) przejechał ww. skrzyżowanie jadąc ul. (...) w kierunku ul. (...) pomimo wyświetlonego na sygnalizatorze czerwonego światła dla jego kierunku jazdy. Fakt ten zaobserwowali poruszający się oznakowanym radiowozem funkcjonariusze Policji (...) K. G. P. G. (1) i K. W.. Udali się za pojazdem kierowanym przez oskarżonego, dając sygnałami dźwiękowymi i świetlnymi oskarżonemu sygnał do zatrzymania. Oskarżony zignorował ww. sygnały i przyspieszając jazdę zaczął uciekać. Jechał ul. (...), następnie skręcił w ul. (...), gdzie przy bloku nr 46 pozostawił pojazd z uruchomionym silnikiem i zaczął uciekać pieszo, pozostawiając na siedzeniu dokumenty, z których wynikało, iż mieszka przy ul. (...). Funkcjonariusze policji udali się po ww. adres, drzwi mieszkania otworzyła im zona oskarżonego, oskarżony znajdował się w łóżku udając, że śpi, miał na sobie założone spodnie jeansowe. Przyznał się funkcjonariuszom policji, którzy nie mieli wątpliwości, iż to on kierował pojazdem, do kierowania tym samochodem. Na miejscu oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. z wynikami I badanie o godz. 5:23 – 0,96 mg/dm³, II badanie o godz. 5:38 – 0,73 mg/dm³, III badanie o godz. 5:39 – 0,89 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie przewieziono oskarżonego do Komisariatu I Policji w G., gdzie poddano oskarżonego badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem kontrolno-pomiarowym Alkometr A2.0, które wykazało w jego organizmie zawartość alkoholu w ilości I badanie godz. 6:48 - 0,72 mg / l i II badanie o godz. 0,75 mg/l .

dowód:

załącznik nr 1 do a/o: wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 25-26, zeznania świadka M. R. k.7v, notatka urzędowa k. 1-1v, protokół zatrzymania osoby k.6-6v, oświadczenie k. 11, protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k2-2v, 4-4v, świadectwo wzorcowania k.3-3v, 5-5v,

załącznik protokoły przesłuchań: zeznania świadka P. G. (2) z dnia 04.10.2015r.

Oskarżony R. S. wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzutu wyjaśniając zgodnie z ustalonym stanem faktycznym – vide wyjaśnienia załącznik nr 1 do a/o k.k.26-27.

Oskarżony prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy – vide k. 32-34, nie stawiał się na rozprawę, jego obecność uznano za nieobowiązkową.

W dacie czynu doszło już do zatarcia skazania w sprawie o sygnaturze akt II K 1017/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku, gdzie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, na zasadzie art. 71§1 k.k. karę grzywny, środek karny zakaz prowadzenia pojazdów na okres 3 lat i świadczenie pieniężne – 18.11.2013r. wykonano środek karny zakaz prowadzenia pojazdów, 02.11.2012r. wykonano karę grzywny, do 18.11.2013r. Rober S. uiszczył świadczenie pieniężne, nie zarządzono wykonania kary pozbawienia wolności.

Dowód: załącznik nr 1 do a/o: wyrok którego skazanie uległo zatarciu k. 48-48v

akta postępowania sądowego: pismo Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 29 czerwca 2016 roku z załącznikami – sprawozdanie z zakończenia dozoru z dnia 18 listopada 2013 roku k.52-56, dane o karalności k.39

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 2 lipca 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 644/12 oskarżony został skazany za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. m.in. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 16 września 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 362/15, wydanym w trybie art. 335 k.p.k. skazania bez przeprowadzenia rozprawy, oskarżony został skazany za czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. popełniony w dniu 27 stycznia 2015 roku m.in. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

Dowód: załącznik nr 1 do a/o: odpis wyroku k. 49,

akta postępowania sądowego: dane o karalności k.38-40, wyroku k.42-43

Oskarżony jest żonaty, ma 3 dzieci w wieku od roku do 7 lat, z zawodu jest mechanikiem precyzyjnym, pracuje jako malarz piaskarz z dochodem od 3 do 5 tys. zł miesięcznie.

Dowód: załącznik nr 1 do a/o k. 24

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu okoliczności popełnienia czynu z §1 art. 178a k.k. i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Brak było podstawy do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z §4 art. 178a k.k. z uwagi na zatracie skazania w sprawie II K 1071/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku najpóźniej w dniu 18.11.2013r., a tym samym w zakresie instytucji zatarcia skazania należało stosować brzmienie art. 76§1 i 2 k.k. obowiązujące w tej dacie, a więc przed nowelizacją tego przepisu obowiązująca od 1 lipca 2015r. Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. Nie stanowi natomiast przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 4 k.k. zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu.

W momencie spostrzeżenia nieprawidłowego zachowania oskarżonego przez funkcjonariuszy policji, pojazd kierowany przez oskarżonego był w ruchu, on sam zaś znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu, przejechał skrzyżowanie ulic przy wyświetlonym dla jego kierunku jazdy świetle „czerwonym”, nie zatrzymał się mimo nadawania przez funkcjonariuszy Policji sygnałów świetlnych i dźwiękowych, kontynuował jazdę ze zwiększoną prędkością.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w których przyznał się do zarzutu, przyznania się do spożywania wcześniej alkoholu w postaci drinków z wódką, kierowania przez niego samochodem w stanie nietrzeźwości. Wyjaśnienia te korelują z ujawnionym materiałem dowodowym.

Za wiarygodne Sąd uznał odczytane na rozprawie zeznania funkcjonariusza Policji P. G. (2), za wiarygodnością którego przemawia to, że nie miał on racjonalnych powodów do bezpodstawnego, niezgodnego z rzeczywistością przypisywania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu, nadto zeznania te korelują z pozostałym materiałem dowodowym, przede wszystkim z wynikami badań oskarżonego na urządzeniu kontrolno pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu.

Jako wiarygodne Sąd uznał również dokumenty w postaci notatki urzędowej, protokołu zatrzymania, informacji o karalności, odpisy wyroków, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, świadectw wzorcowania, informacji dotyczących zatarcia skazania w sprawie II K 1071/10 Dokumenty te sporządzone

zostały przez uprawnione do tego osoby i w sposób przewidziany przez przepisy prawa. Brak też w sprawie dowodów, mogących podważyć autentyczność lub wiarygodność tych dokumentów.

Oparcie się na przytoczonych wyżej dowodach, jakim Sąd dał wiarę, doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego powołanego w części wstępnej uzasadnienia. Wynika z niego, że oskarżony zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości - posiadając w wydychanym powietrzu nie mniej $0,96 \text{ mg/dm}^3$, czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k. Wskazać należy, iż kierując pojazdem mógł on mieć w wydychany powietrzy większą zawartość alkoholu – na co wskazują kolejne malejące wyniki badań urządzeniami elektronicznymi wskazująca na zawartość od $0,89 \text{ mg/dm}^3$ do $0,72 \text{ mg/l}$ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oceniając zachowanie R. S. Sąd doszedł do przekonania, że czyn przypisany oskarżonemu uznać należy za zawiniony i to w stopniu znacznym. Oskarżony jako osoba dorosła rozumie podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiada określone doświadczenie życiowe, a tym samym posiada dostateczną dojrzałość psychiczną, emocjonalną, społeczną i moralną, która umożliwia kontrolę swojego postępowania, wybór właściwych decyzji oraz umiejętność przeciwdziałania szczególnym naciskom motywacyjnym. Działanie oskarżonego pozostawało w sferze jego swobodnego wyboru i było przejawem jego wolnej decyzji. Niewątpliwie zdawał sobie sprawę z naganności swojego postępowania, zwłaszcza, że przypisany mu czyn ma charakter czynu prostego, którego bezprawność rozpoznawał. Sam oskarżony przyznał iż miał świadomość iż jest nietrzeźwy, nie posiada uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym – z jego oświadczenia wynika iż nigdy takowych nie uzyskał. Co więcej przypisanego czynu dopuścił się po wydaniu p-ko niemu w dniu 16 września 2015r. wyroku za przestępstwo podobne, a zatem doskonale zdawał sobie sprawę z karalności zachowania którego się dopuścił. Mimo tego zdecydował się ponownie zachować niezgodnie ze wspomnianą normą prawną i to z błahego powodu – chęci udania się na stację paliw by zakupić papierosy Pozwała to uczynić mu zarzut, że dopuszczając się tego czynu zachował się niewłaściwie. W sprawie nie ujawniły się nadto okoliczności wyłączające winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Natomiast fakt działania oskarżonego pod wpływem alkoholu nie skutkuje wyłączeniem jego winy, bowiem wprawił się w stan nietrzeźwości i to znacznej z własnej woli.

Dokonując oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przez pryzmat okoliczności rzutuujących na jej stopień, o których stanowi art. 115 § 2 k.k., Sąd doszedł do przekonania, że jest ona znaczna. Swoim zachowaniem kolejny raz, oskarżony godził w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym. Swym postępowaniem zignorował jedną z podstawowych, najważniejszych norm, wyrażoną w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym Ta norma prawna musiała być oskarżonemu dobrze znana, gdyż toczyły się przeciwko niemu wcześniejsze postępowania o podobne przestępstwa. Nadto kierował pojazdem po drodze publicznej, nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej, podjął ucieczkę przed próbującymi go zatrzymać funkcjonariuszami policji, stwarzając tym samym zagrożenie dla siebie i innych – mimo wczesnej pory- uczestników ruchu drogowego. Oskarżony kierując pojazdem poruszał się ulicami po których ruch pojazdów odbywa się całą dobę m.in. ul. (...). W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy, jednoznacznie wskazuje, że wina oskarżonego co do zarzucanego w akcie oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości. W chwili popełnienia przypisanego jej czynu oskarżony był osobą dorosłą w rozumieniu art. 10 § 1 k.k. (a contrario), nie zachodziły przy tym okoliczności wyłączające jego poczytalność lub wskazujące, że nie zdawała ona sobie sprawy z bezprawności swojego zachowania. W rezultacie należy przyjąć, że oskarżonemu można postawić zarzut polegający na tym, że nie zdecydował się zachować zgodnie z normą prawną wynikającą z art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, chociaż miał taką możliwość, gdyż bezprawność czynu była rozpoznawalna.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę art. 53 § 1 k.k., art. 56 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę oraz środki karne, według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim działaniem godził w dobro chronione prawem jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, co z kolei biorąc pod uwagę, iż oskarżony w chwili zatrzymania posiadał w organizmie alkohol o stężeniu $0,96 \text{ mg/dm}^3$ (tj. ok. 2 promila) wskazuje na duży stopień społecznej szkodliwości działania sprawcy. Sąd wziął również pod uwagę i to, że oskarżony swoim postępowaniem zignorowała jedną z podstawowych, najważniejszych norm, wyrażoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a mianowicie normę zakazującą kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. Jak wskazano powyżej ta norma prawna musiała być oskarżonemu dobrze znana. Dodatkowo oskarżony przypisanego czynu dopuścił się w okresie uprawomocnienia się wyroku skazującego za podobne przestępstwo, nadto będąc uprzednio skazanym na kare pozbawienia wolności za inne, niepodobne przestępstwo. W kontekście podniesionych powyżej argumentów wyrazistym staje się stopień naruszenia przez oskarżoną norm prawnych i reguł ostrożności. W ocenie Sądu dobrym tłem dla oceny zachowania się oskarżonego jest zestawienie obrazujące do jakich zakłóceń sprawności psychomotorycznej prowadzi spożywanie alkoholu. Według A. R. - autora opracowania pt.: „Stan nietrzeźwości w polskim prawie karnym” P. 1969, str. 32 i następne – wzrost stężenia alkoholu we krwi może kolejno powodować upośledzenie lub zaburzenie następujących funkcji:

- od 0,3 promila do 0,8 promila – upośledzenie uwagi, opóźnienie czasu reakcji na nowe bodźce wzrokowe, zaburzenie pracy układu mięśniowego, zatrącenie poczucia upływu czasu, zmniejszenie się zdolności przyswajających, a także zapamiętywania szczegółów, zaburzenia w zachowaniu równowagi;
- powyżej 0,8 promila do 1,2 promila – obniżenie samokontroli i samokrytycyzmu przy równoczesnym występowaniu zaburzeń widzenia przestrzennego i zwężeniu pola widzenia obwodowego;
- powyżej 1,2 promila do 1,5 promila – zaburzenia psychomotoryczne, upośledzające zborność i koordynację ruchów;
- powyżej 1,5 promila do 1,8 promila - zaburzenia sfery uczuć, wrażliwości na ból oraz zdolności poruszania się;
- powyżej 1,8 promila do 2,7 promila - zniesienie oddziaływania na bodźce;
- powyżej 3,5 promila – utratę przytomności, spadek ciepłoty ciała, osłabienie krążenia, które w granicach 4,5 promila może doprowadzić do zejścia śmiertelnego.

Mieć należy oczywiście na uwadze, że zawartość alkoholu w organizmie człowieka, a zwłaszcza skutki jego działania, zależą także od ciężaru ciała, stanu zdrowia, odżywiania samopoczucia a także i płci.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował jedynie jego przyznanie się do winy. Przyznanie to stanowiło jednak w tym wypadku marginalną okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary, albowiem fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa jest oczywisty w świetle innych dowodów.

Z kolei przeciw oskarżonemu przemawiała jego poprzednia karalność za przestępstwo, co prawda inne, niepodobne, niebezpieczeństwo jakie stworzył kierując pod znacznym wpływem alkoholu na drodze dla innych użytkowników dróg, dopuszczenie się przypisanego czynu po zapadnięciu wyroku za przestępstwo podobne z art. 178a§1 k.k.

Uwzględniając powyższe okoliczności, znaczną społeczną szkodliwość przypisanego przestępstwa Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie dopatrzył się przesłanek dla orzeczenia samoistnej kary grzywny czy ograniczenia wolności – tak orzeczona kara nie spełniłaby swych celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, byłaby przejawem nadmiernej pobłażliwości dla oskarżonego i sprawców tego typu przestępstw. Brak było podstaw z art. 69§1 k.k. do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności – w czasie popełnienia przypisanego czynu oskarżony był skazany w sprawie II K 644/12 na karę pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczona kara wypełni też swoje zadania w zakresie zarówno prewencji ogólnej jak i prewencji szczególnej, czyli utrwali w sprawcy oraz jego środowisku przekonanie o nieopłacalności ponownego wkraczania na drogę przestępstwa.

Będąc zobligowanym dyspozycją art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł również wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat (pkt II wyroku). Określając okres obowiązywania zakazu Sąd wziął pod uwagę w szczególności to, iż oskarżony decydując się na prowadzenie samochodu będąc pod wpływem alkoholu kolejny raz rażąco zlekceważył fundamentalną normę zachowania, znaną powszechnie nie tylko osobom posiadającym uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, których to uprawnień faktycznie nigdy nie posiadał. O zagrożeniach związanych z prowadzeniem pojazdów pod wpływem alkoholu informują na bieżąco przecież, zakrojone na szeroką skalę akcje informacyjne, zarówno w radiu i telewizji jak i w wydawnictwach prasowych. Ostrzeżenia przed tymi zagrożeniami docierają wszak już do najmłodszych dzieci. W tych okolicznościach decyzja oskarżonego o prowadzeniu samochodu pod wpływem alkoholu, świadczy o jego lekkomyślności, braku wyobraźni jak i braku odpowiedzialności wymaganej od każdego kierowcy. Podkreślić tu należy, iż oskarżony był pod znacznym działaniem alkoholu Oskarżony nie miał żadnego ważnego powodu by kierować samochodem. Wszystko to prowadzi do jednoznacznego wniosku, że stwarza on istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, co z kolei przemawia za dłuższym pozbawieniem go uprawnień do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi. Te ustalenia wskazują na stopień naruszenia przez oskarżonego reguł ostrożności, powodując, w ocenie Sądu, konieczność pozbawienia go uprawnień do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat. Jeżeli społeczeństwo, organy ścigania chcą poważnie traktować zwalczanie przestępstw z art. 178a k.k., to każdy kierowca, potencjalny sprawca, musi mieć pewność, że jeśli po spożyciu alkoholu zasiada za kierownicą, to jeśli jego stan zostanie ujawniony, przez najbliższe co najmniej 6 miesięcy- w wypadku wykroczeń, lub co najmniej 3 lata - w wypadku popełnienia przestępstwa, sobie nie pojeździ. Wymierzenie krótszego zakazu stanowiłoby nadmierną pobłażliwość dla oskarżonego ze strony wymiaru sprawiedliwości, na którą z całą pewnością nie zasłużył. W ocenie Sądu brak było jakichkolwiek racjonalnych przesłanek i powodów nakazujących wymierzenie tego środka w niższym rozmiarze.

Aby orzeczenie Sądu stanowiło dla oskarżonego odczuwalną dolegliwość Sąd w pkt III wyroku orzekł wobec niego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 7000 złotych. Dodatkowa represja o charakterze majątkowym uwzględniła możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego Sąd uznał również, iż zasadne będzie zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu, nie znajdując podstaw by go od tego zwolnić, w tym wymierzenie mu opłaty (punkt V wyroku), albowiem swoim zachowaniem przyczynił się do ich powstania, o czym orzeczono na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).